

KAO DRAČ U PUSTINJI

6. nedjelja kroz godinu, C

Jedanput je netko zapisao kako bi se uvijek vraćao osiromašen kad bi bio s ljudima. Drugi govore kako je čovjek nestalan, prevrtljiv, prolazan, danas jest, sutra nije. Pa onda, oni zloguki proroci dalje govore kako se sav svijet iskvario, da je ovo naše stoljeće ionako dodijeljeno sotoni, a da će Bog u slijedećem stoljeću užasno kaznuti sve grešnike. I onda dolazi današnje čitanje koje izgleda kao da je voda na mlin upravo takvima. Veli Jeremija: „*Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka, i slabo tijelo smatra svojom mišicom i srce svoje od Gospodina odvraća.*“ Nastranu to što ovdje prorok govori Jeruzalemcima koji su se uzdali u pomoć Egipta, a ne u pomoć Božju, pa im se onda dogodila nesreća da im je grad zauzet i opljačkan, a oni sami odvedeni u progonstvo. Nego, stvarno, da li je doista proklet čovjek koji se uzda u čovjeka? Prorok veli da je takav čovjek onda kao drač u pustinji: beskoristan, besplodan, koji ne zna što je pravi život i sreća.

„*Tu se hoće mudre pameti*“, reklo bi Pismo. Naravno, proklet je čovjek i osuđen je na propast onaj koji bi se uzdao samo u čovjeka, samo u ljudska dostignuća i ljudsku snagu. Koliko li je takvih, čisto ljudskih pothvata propalo! Sjetimo se Adamovog nauma da bude kao Bog. Sjetimo se nauma onih drevnih ljudi da si sagrade kulu do neba. Sjetimo se onog čovjeka iz Isusove prispodobe kojemu je obilno urodila pšenica pa je odlučio sagraditi veće žitnice. Pogledajmo tolike ovosvjetske silnike, kraljeve, vojskovođe, ugledne i pametne ljude, koji su se pouzdavali samo u svoje snage. Što im osta od sveg djela njihova? Gdje im je bogatstvo, gdje li im grobovi, u kojem li svijetu danas žive i konačno što li sada misle o svom načinu života? Doista, „*Dani su čovjekovi kao travka*“, kako mudro veli Pismo.

Naprotiv, veli današnje čitanje, „*blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Gospodina.*“ On je kao stablo koje je zasađeno pokraj voda tekućica. U svako doba godine ima dovoljno vlage i raste pod Božjim suncem. Onaj koji je s Bogom siguran je od svih iznenađenja. Pa makar stradavao, makar nevin trpio, „*velika je plaća njegova*“.

Pa što onda s onom crnom mišlju na početku? Naravno, osuđen je na propast čovjek koji se pouzdaje samo u čovjeka. No u isto vrijeme, pouzdajući se u Boga Božji čovjek daje i prihvaća Božju ljubav. Bog nas od početka čini suradnicima svoga djela spasenja i svoga djela otkupljenja i svoga djela posvećivanja. Nije li Bog u početku rekao prvim ljudima da upravljaju zemljom? Zar nije upitao Kaina gdje mu je brat Abel? Nije li Bog progovarao preko proroka, a preko Mojsija i sudaca vodio svoj narod? Zatim, vidimo kako Isus govori svojim učenicima: „*Bit ćete mi svjedoci*“. Govori im da idu i naviještaju, da liječe i tješe; te da ono što čine najmanjemu, zapravo čine samom Bogu. Bog je u Crkvi, konačno, dao vjernicima vlast i posvećivanja i vođenja zajednice, svakome na njegov način.

Zato se radujemo da možemo jedini druge tješiti „*onom utjehom kojom nas same tješi Bog*“, da možemo ljubiti sestre i braću onom ljubavlju kojom Krist nas ljubi, da možemo činiti dobro srcem Isusa Krista. U tome smislu niti ja bližnjemu niti on meni nismo prokletstvo, nego blagoslov. Hvala ti, Bože, što su mi drugi na blagoslov, i što i ja drugima mogu biti na spasenje!

Zvonko Pažin